

Psalmul 141

Un psalm al lui David

5 *Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită ; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu.*

Să nu-mi întorc capul de la ea : dar rugăciunea mea se va înălța întruna împotriva răutății lor.

6 *Când li se vor prăvăli judecătorii de-a lungul stâncilor,*

atunci vor asculta cuvintele mele și vor vedea că sunt plăcute.

7 *Cum se brăzdează și se spintecă pământul,*

așa ni se risipesc oasele la gura mormântului.

8 *De aceea, către Tine, Doamne Dumnezeu, îmi îndrept ochii,*

la Tine caut adăpost ; nu-mi părăsi sufletul !

9 *Păzește-mă de cursa pe care mi-o întind ei*

și de piedicile celor ce fac răul !

10 *Să cadă cei răi în lațurile lor; în timp ce eu să scap !*

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !

I SAMUEL 25 : 6

ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STRADA CASTANILOR • NR. 119 • COD 320 030

Psalmul 142

Un psalm al lui David
O cântare a lui David –
O rugăciune făcută când era în peșteră

1 *Cu glasul meu strig către Domnul, cu glasul meu mă rog către Domnul.*

2 *Îmi vărs necazul înaintea Lui și-mi povestesc strâmtorarea înaintea Lui.*

3 *Când îmi este mâhnit duhul în mine, Tu îmi cunoști cărarea.*

Pe drumul pe care umblu, mi-au întins o cursă.

4 *Aruncă-Ți ochii la dreapta și privește ! Nimeni nu mă mai cunoaște,*

orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu.

5 *Doamne, către Tine strig și zic :*

„Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire

pe pământul celor vii.”

6 *Ia aminte la strigătele mele, căci sunt nenorocit de tot.*

Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, căci sunt mai tari decât mine.

7 *Scoate-mi sufletul din temniță, ca să laud Numele Tău !*

Cei neprihăniți vor veni să mă înconjoare, când îmi vei face bine.

[Continuarea în numărul viitor]

Foaia Creștinului

„Să-ți dea Dumnezeu rouă din cer și grăsimea pământului, grâu ... din belșug !”
[GENEZA 27 : 28]

- Editorial
- Helen Keller
- Cum pot fi mântuit
- Ioan 3 : 16
- Citirea Bibliiei. Psalmii

Editorial. *Trecerea armatei franceze de sud în Elveția*

„... care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. (Coloseni 1 :13 – 14)

Era în ianuarie 1871. Bătălia de la Lisaine a fost încheiată, ultima oștire a Franței a fost învinsă. Acestor trupe bătute li s-a frânt mândria și speranța, disciplina le-a fost zdruncinată.

Coloanele franceze treceau anevoios pe cărări de munte acoperite de zăpadă și gheață. Ordinea slăbise. Comandantului francez nu i-a mai reușit în diferite rânduri să pună seara avanposturi conform regulamentului, pentru că trupele s-au risipit pentru a-și căuta adăpost.

Când în 24 ianuarie, comandantul suprem francez, generalul Bourbaki, și-a adunat comandanții de oști la un consiliu de război în castelul Farine, generalul Martineau l-a anunțat în scris, că din corpul lui de armată de 30 000 de bărbați, abia dacă mai sunt 15 000 sub arme, chiar și aceștia, la o ciocnire cu dușmanul ar fugi în loc să lupte. La fel au judecat și ceilalți generali.

Pentru că generalul Bourbaki văzuse cu o zi înainte în orașul Besancon, marșul unui corp de armată care era în totală descompunere și confuzie, n-a mai văzut nici o speranță de a-și slava oștirea. Dar se mai oferea o soluție, dacă reușea, să găsească protecție în spatele apropiatei granițe a Elveției, față de germanii care îi împingeau de la spate. Marșul a pornit.

În disperarea lui privind pieirea de neîmpiedicat a oștirii sale, generalul Bourbaki a avut o tentativă de sinucidere.

Dar viața lui a fost păstrată ; el a fost dus grav rănit peste granița elvețiană. În locul lui, comanda a fost preluată de generalul Clinchant.

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Armata încă mai număra 100 000 de oameni înarmați, dar abia jumătate dintre ei puteau fi folosiți în luptă.

Au mărșăluit prin Pontarlier spre granița Elveției. Dar aceasta era închisă.

O puternică armată elvețiană sub conducerea generalului Herzog era pregătită să apere neutralitatea Elveției. Nici un francez înarmat nu avea voie să treacă peste granița elvețiană.

Aici era vorba ori – ori ! Fie depuneau armele și se predau ca prizonieri îndurării elvețienilor, fie erau nimiciți de germanii care îi urmăreau din spate.

Încă o dată au sperat la salvare cei din cartierul general francez, când a venit vestea că s-ar fi încheiat un armistițiu.

Au fost trimiși negociatori din toate corpurile de armată franceze la conducătorii germani.

S-au bazat pe aceea, că vor cere încetarea ostilităților - era o speranță înșelătoare !

Potrivit condițiilor tratatului, armistițiul n-avea nici o valabilitate pentru armatele care luptau la granița Elveției.

Situația a rămas neschimbată : ori să depună armele, să se predea fără condiții la granița elvețiană, ori să fie răpuși de armele germanilor !

Trebuia luată ultima decizie ! În orașelul de graniță Verrieres a fost încheiată o convenție cu generalul Herzog, prin care armata franceză se predă îndurării Elveției.

În noaptea spre 1 februarie a început trecerea pe teritoriu elvețian. Acum drumul era deschis.

Pe trei străzi a trecut armata granița. 80 000 de francezi au lăsat armele și muniția jos ; cai, tun și care au fost date în primire, trupele franceze au fost puse la

loc sigur potrivit ordinelor autorităților elvețiene, ca prizonieri în zonele învecinate. Erau scăpați de pieire.

A fost pentru toți ofițerii și soldații, care aveau un oarecare sentiment de onoare soldățească, o durere profundă să intre în Elveția fără arme.

Dar aceasta a fost condiția : ori să depună armele, ori să cadă pe mâna dușmanului. De o parte a graniței, de unde au venit, erau nenorocire, frig, moarte sau prizonierat, iar de cealaltă parte erau numai odihnă, siguranță și viață. Nici un dușman nu i-a urmat peste această graniță.

Cu siguranță, aceste trupe în care legătura disciplinei s-a desfăcut sub încordare, lipsă și înfrângeri, nu sunt o pildă, ci o avertizare serioasă.

Ele arată că numai disciplina aspră și loialitatea serioasă sunt în stare să ferească o armată de descompunere și rușine în vremuri de nenorocire și lipsuri.

Cu toate acestea, felul în care au găsit adăpost din pierzarea lor, oferă o asemănare izbitoare cu adăpostul care le este oferit tuturor oamenilor prin harul lui Dumnezeu în Hristos.

Toți suntem din fire și prin propria vină, într-o împărăție a păcatului și a morții și am ajuns la pierzarea veșnică.

Dar toți pot intra liberi într-o altă Împărăție, unde în loc de moarte și osândă îi așteaptă viață veșnică și mântuire.

Pentru orice păcătos care vrea să părăsească împărăția pierzării, harul lui Dumnezeu a iscălit un tratat veșnic valabil cu sângele Fiului lui Dumnezeu, prin care el are intrare liberă în minunata Împărăție a păcii. Prin prețiosul sânge al lui Isus Hristos drumul este deschis.

[Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*: IV | Georg von Viebahn, BERLIN | 1899 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 27

HELEN KELLER

Când descuie ușa și ieși afară cu Helen, constată că era amiază.

Atât a durat dejunul - lecție. Ei nu i mai trebuia nici un fel de mâncare.

Era istovită, urcă la camera ei, se trânti pe pat și după câteva momente izbucni în plâns nestăvilit.

Își dădea seama de greaua muncă ce o are cu această fetiță lipsită de văz, de auz, și de grai.

Ca să o poată educa, trebuia întâi să o debaraseze de toanele și capriciile ei pe care părinții ei le cultivaseră, făcându-i totul pe voie. Își dădea seama că nu va putea face aceasta decât dacă o izolează de părinții ei.

Când discută cu mama problema aceasta, mama se învoi ca Annie și Helen să se mute într-o cameră care era în grădină, să nu se ducă timp de două săptămâni înăuntru, ci doar să o privească pe geam.

Numai așa spunea Annie că încearcă să scoată din ea toanele ce le avea și să o facă dependentă de ea, ca să o poată învăța. Metoda s-a dovedit eficientă.

Annie era perseverentă în munca ei, se lupta cu Helen până ce aceasta trebuia să cedeze, să renunțe la toanele și furiile ei.

Aceasta a ajutat-o să devină atentă și ascultătoare ca să se poată începe lecțiile cu ea.

Micuța sălbatică devenise cuminte, liniștită. Acum Annie îi lua mânuța ei și îi bătea cu degetul ei semne în palma ei, apoi Helen îi lua mâna educatoarei și cu degetul ei repeta semnalele care constituiau litere ale alfabetului. Munca a fost foarte grea.

Fetița nu avea nici cele mai elementare noțiuni în capul ei.

De la litere și cuvinte, trebuia să o facă să înțeleagă, să se formeze noțiunile în minte. Când a venit, Annie i-a adus o păpușă pe care Helen o iubea foarte mult.

Acum îi bătea în palmă literele cuvântului păpușă și după ce fetița repeta cuvântul, educatoarea îi dădea păpușa. Aceasta a fost prima denumire. Ori de câte ori dorea păpușa, Helen bătea în palma educatoarei semnalele cuvenite.

Helen avea o minte foarte ascuțită. Pe calea aceasta a *telegrafierii la minte*, cum o numea Annie, Helen a ajuns să învețe 21 de cuvinte, 18 substantive și trei verbe : păpușă, ceașcă, ac, cheie, câine, pălărie, pahar, apă, lapte, cutie, bomboane, ochi, deget, deget de la picior, cap, prăjitură, copilaș, mamă, șezi, stai, umblă.

Timpul petrecut în casa din grădină a fost binecuvântat. Ce fericiți au fost părinții când au văzut-o liniștită și că poate prinde lecțiile. [\[Continuarea în numărul viitor\]](#)

CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ *... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]